

FREDERICK FORSYTH

Profi munka

Megjelent:

Rakéta Regényújság

1984/23

Gy. Horváth László fordítása

Rajz: ifj. Iványi Norbert

Mark Sanderson szerette a nőket. Persze ugyanúgy szerette a félig átsütött Aberdeen Angus-bélszint és a salátát is, és mindhármat egyforma, soha múló élvezettel fogyasztotta. Ha megéhezett, felhívta a megfelelő szolgáltatót, és házhoz szállíttatta az árut. Megtehetette, hiszen többszörös milliomos volt, méghozzá fontban, ami még a mostani zavaros időkben is két USA-dollárt ér.

Mint a legtöbb sikeres és gazdag emberiek, neki is három élete volt: az egyik, mint a londoni City kedvelt pénzemberének közléte, a nyilvánosság előtt zajlott; a másik a magánélete, amely nem feltétlenül jelent igazi magánéletet, mert vannak, akik ezt is a nyilvánosság előtt szeretik bonyolítani; és a harmadik: a titkos élete.

Az elsőt rendszeresen és részletesen ismertették a nagyobb újságok pénzügyi rovatai és különböző tévéprogramok. A hatvanas évek közepén még egy West End-i ingatlanügynökségen dolgozott; képzettsége alig volt, de az esze vágott, akár a borotva. Két év alatt elsajátította a játékszabályokat, és ami még fontosabb, azt is megtanulta, hogyan lehet a törvényesség keretein belül felrúgni őket. Huszonhárom évesen kötötte meg az első önálló üzletét: huszonnégy órán belül tízezer fontos haszonnal szert tett egy Se John's Wood-i lakótömbre, és megalapította a Hamilton Holdings nevű vállalatot, ami tizenhat év múlva is vagyona alapját képezte. A vállalat erről az első üzletről kapta a nevét, mivel a tömb a Hamilton Terrace-on állt.

Ez volt az utolsó szentimentális cselekedete. A hetvenes évek elején, zsebében első milliójával, hátat fordított a lakásiparnak, és az irodaépület-fejlesztésbe vetette magát. A hetvenes évek közepére már ötmillióval jegyezték a nevét; ekkor úgy döntött, hogy kiszélesíti tevékenységi körét. A finanszírozásban, a bankszakmában, a vegyianyag-gyártás és a földközi-tengeri üdülőhelyek terén ugyanolyan szerencsés kezűnek bizonyult, mint az ingatlanüzletelésben. A hírességekről szóló rovatok mindezt megírták, az emberek elhitték, és a hamilton Holding nevű, immár tízágazatú konglomeránus egyre jobban virágzott.

Magánéletéről ugyanezen újságokban, néhány lappal előbbre lehetett olvasni. Az olyan ember, akinek drága tetőteraszháza van a Regent's Parkban, Erzsébet-kori kúriája Worcestershire-ben, kastélya a Loire-völgyben, villája Cap d'Antibes-ban, jachtja, Lamborghinije, Rolls Royce-a, akinek fiatal és kisportolt testű filmszínészek egész sorát fotózzák le a társaságában, vagy képzelik bele négy méter átmérőjű, kör alakú ágyába, állandó témát szolgáltat a pletykarovatok hírlapjainak. Az, hogy a neve időnként felmerült egy-egy millió dolláros színésznő válóperében, vagy hogy egy barna bőrű Világszépe gyerektartásért perelte, ötven évvel ezelőtt még tönkretette volna, ma azonban csak azt bizonyította, ha egyáltalán szükség volt bizonyítékra – és manapság nagy a keletje az efféle „bizonyítékoknak” –, hogy sok mindenre képes, ami a West End társasági köreiből inkább csodálatot kelt. Mark Sandersonról pedig sokat írtak.

Ami azonban a titkos életét illeti, az egy szóban összefoglalható – unatkozott. Mark Sanderson rettenetesen unta

az egészszet. Valahai jelmondata – „Ha Mark akar valamit, Mark megszerzi” – megkeseredett a szájában. Harminckilenc éves volt, a Brando-féle mogorva módon még jóképű is, remek kondícióban, csak éppen magányos volt. Tudta, hogy nem száz, hanem csupán egy nőre volna szüksége, aki gyereket szül neki, és egy vidéki házra, amit otthonnak nevezhetne. Azt is tudta, hogy valószínűleg nem fog ilyen nőt találni, mert nagyon is körülírta magában, hogy milyet szeretne, és egy egész évtized alatt nem lett még hasonlóra sem. Mint a legtöbb gazdag szoknyavadászt, őt is csak olyan asszony hatotta volna meg, aki egyáltalán nem hatódik meg tőle, legalábbis a nyilvános énjétől, a gazdag, nagy hatalmú, híres embertől. A legtöbb gazdag szoknyavadással ellentétben még rendelkezett is annyi önismerettel, hogy ezt, ha csak magában is, de beismerje. Ha ugyanis a nyilvánosság előtt ismeri be, a divatos társaság halálra neveti magát.

Tehát biztos volt benne, hogy ilyen nővel nem fog találkozni, aztán nyár elején egyszer csak találkozott vele. Egy jótékonyági estélyen vett részt, olyanfajta összejövetelen, amelyen mindenki álmosra unja magát, s ami a bevételből megmarad, épp hogy elég egy bögre tejre a bangladesi éhezőknek. Az asszony a terem túlsó felében állt, egy kurta, kövér kis emberrel beszélgetett, akinek kompenzálásképpen hatalmas szivar lógott a szájában. Halvány mosollyal az arcán figyelt, amiből nem lehetett megállapítani, szórakoztatja-e az adoma vagy a kurta ember bohóckodása, aki mindenáron bele akarta dugni a fejét a dekoltázsába.

Sanderson odaballagott, és bemutatatta magát a kurta filmproducerrel, akivel épp hogy biccentőviszonyban volt. A nőt Angela Summersnek hívták, s a keze hűvös volt és hosszúkás, a

körme hibátlan. A másik kezén, amelyben mintha gin és tonikos poharat tartott volna, de kiderült, hogy csupán tonik van benne, a középső ujján vékony aranygyűrűt viselt. Sandersont ez nem izgatta; a férjes asszonyokat éppolyan könnyű megkapni, mint a többit. Kiszorította a producert, és félrevonta az asszonyt, hogy nyugodtan beszélgethessenek. A külseje hatott rá, ami szokatlan volt, és fel is izgatta, ami viszont egyáltalán nem volt szokatlan.

Mrs. Summers magas volt, egyenes tartású, az arca nyugodt és vonzó, ha nem is divatszép. Az alakja pedig éppenséggel nem számított divatosnak a deszkakedvelő nyolcvanas években – a melle nagy volt, a dereka keskeny, a csípője széles, a lába hosszú. Csillogó barnásvörös haja fel volt tűzve a tarkójára – inkább egészséges, mint költséges frizurának tűnt. Egyszerű fehér ruhát viselt, ami kiemelte aranybarnára sült bőrét, ékszert semmit, festéknek csak a szeme körül volt valami nyoma – már ez is messze fölėje emelte a teremben lévő többi társasági hölgynek.

Sanderson harmincra tartotta, később kiderült, hogy harminckét éves.

Feltételezte, hogy barnaságát áprilisba nyúló téli sítúrán vagy holmi tavaszi karib-tengeri hajóúton szerezte, s ez azt jelentette volna, hogy neki vagy a férjének van annyi pénze, hogy az ilyesmit megengedhessék maguknak, és ennyiben nem is különbözött volna a teremben ácsorgó többi nőtől. Csakhogy tévedett. Később megtudta, hogy a spanyol tengerparton élnek, egy kis faházban, a férje madarakról ír könyveket, ebből a kevésből és az ő angoltanításának a díjából tartják fenn magukat.

Sanderson először azt hitte, a sötét haj és szem, a tartás és a bőrszín spanyol származásra utal, de kiderült, hogy az asszony éppannyira angol, mint ő. Elmondta, hogy Közép-Angliában lakó szüleit jött meglátogatni, és egy volt iskolatársnője javasolta, hogy mielőtt hazaindul, töltsön egy hetet Londonban. Jól lehetett beszélgetni vele. Nem hízelgett Sandersonnak, nem kacarászott vég nélkül, ha valami vicceset mondott.

– Mi a véleménye a West End-i társaságról? – kérdezte Sanderson, miközben a fal mellett állva figyelték a vendégsereget.

– Attól tartok, nem az, amit várna – felelte homlokát ráncolva az asszony.

– Kész majomcsorda – morogta Sanderson.

Az asszony felvonta a szemöldökét. – Én azt hittem, Mark Sanderson a társaság egyik oszlopa. – Ugratta, szelíden, de határozottan.

– Spanyolországba is eljut a hírünk?

– A *Daily Express*-t mindenesetre a Costa Blancán is meg lehet vásárolni – felelte komoly arccal az asszony.

- Benne Mark Sanderson viselt dolgaival?
- Többek közt – mondta csendesen Mrs. Summers.
- És? Meg van hatva?
- Meg kellene hogy legyek?
- Nem.
- Akkor nem vagyok.

Sanderson megkönnyebbült. – Örülök neki – mondta. – Elárulná, hogy miért?

Az asszony gondolkozott egy darabig. – Felszínes az egész, azt hiszem.

- Én is?

Sanderson lenézett az egyszerű fehér anyag alatt hullámzó keblekre.

– Nem tudom – felelte elgondolkodva Mrs. Summers. – Gyanítom, hogy ha módja nyílna rá, egészen kedves ember lenne.

A válasz meglepte Sandersont.

– Szerintem téved – vetette oda, de az asszony csak mosolygott rajta, akár egy csökönyös gyereken.

Hamarosan odajöttek érte a barátai, körülrajongták Sandersont, majd távozni készültek. Úton a hall felé suttogva megkérdezte, elvihetné-e másnap este vacsorázni. Évek óta nem tett ilyen ajánlatot senkinek. Az asszony nem viccelődött azon, hogy milyen veszélyekkel járna, ha a társaságában látnák. Úgy látszik, eleve feltételezte, hogy olyan helyre vinné, ahol nincsenek fényképészek. Elgondolkodott a kérdésen, és azt mondta – Szívesen.

Sanderson egész éjjel rá gondolt, és ügyet sem vetett arra a csontos, reménykedő manökenre, akit hajnaltájt az Annabelben

csípett fel. Ébren hevert, a mennyezetet bámulta, és maga mellé képzelte a párnára azt a csillogó, vörösesbarna haját s a keze alá azt a bársonyos, aranybarna bőrt. Lefogadta volna, hogy az asszony nyugodtan és békésen alszik, ahogy minden mást is csinál. Átnyúlt a sötétben, hogy megsimogassa a manöken mellét, de csak egy diétázástól összeaszott dudort talált, mire a lány tettetett kéjjel nyöszörögni kezdett. Sanderson kiment a konyhába, kávéfőzött, és azt iszogatta a sötét nappaliban. Még akkor is ott ült, a park fáit bámulva az ablakon át, amikor messze, a wansteadi mocsár fölött felkelt a nap.

Egy hét rövid idő ahhoz, hogy viszonyt szüljön, de arra elég, hogy megváltoztasson egy életet, vagy akár kettőt, hármat. Másnap este Sanderson felszólt érte, és az asszony lejött a kocsijához. A haját feltornyozva viselte, fehér, sonkaujjú, csipkés mandzsettájú blúz. széles öv és fekete maxiszoknya volt rajta. Ruházatának századfordulói levegője felizgatta Sandersont, mivel éles ellentétben állt éjszakai képzelgésével.

Az asszony egyszerűen, de értelmesen társalgott, és tudott hallgatni is, amikor Sanderson az üzletről beszélt, amit egyébként ritkán tett nők társaságában. Ahogy az este előrehaladt, egyre inkább rájött, hogy nem pusztán vonzódást vagy kéjvágyat érez. Csodálta az asszonyt. Belső békéje, derűje és kiegyensúlyozottsága pihentette és megnyugtatta.

Azon kapta magát, hogy egyre többet és egyre szabadabban beszél olyasmikről, amikről nem szokott – pénzügyeiről, arról, hogy mennyire unja az engedékeny társadalmat, amelyet megvet, de egyben ki is használ. Az asszony minderről szemlátomást

keveset tudott, viszont megértette – ami sokkal fontosabb egy nőben, mint a tudás. Még akkor is a sarokasztalnál beszélgettek meghitten, amikor jóval éjfél után az étterem zárni akart. Az asszony a lehető legkedvesebben utasította vissza meghívását, hogy menjenek fel a lakására egy utolsó pohár italra. Ez sem történt meg vele évek óta.

Hét közepére Sanderson leszögezhette magában, hogy olyan szerelmes, akár egy tizenhét éves kamasz. Megkérdezte az asszonytól, mi a kedvenc parfümjé. Mrs. Summers közölte, hogy a Miss Dior, és néha, a repülőgépen megenged magának egy nagyon kicsi üveg vámmenteset. Sanderson elküldte valamelyik fullajtárját a Bond Street-re és aznap este megajándékozta a Londonban kapható legnagyobb üveggel. Az asszony leplezetlen örömmel fogadta, de azonnal tiltakozni kezdett az üveg nagysága miatt.

– Ez már túlzás – mondta.

Sanderson zavarba jött. – Valami különlegeset akartam adni magának – felelte.

– Egy vagyombba kerülhetett – róttta meg az asszony.

– Megengedhetem magamnak, ha nem tudná.

– Az lehet, és igazán csodálatos is, nagyon örülök neki, de nem szabad ilyesmiket vásárolnia. Ez már túlzás – jelentette ki ellentmondást nem tűrően.

Sanderson telefonált a worcestershire-i kúriába, hogy hét végére fűtsék be az úszómedencét. Szombaton leautóztak, és úsztak a hideg májusi szél ellenére, ami arra kényszerítette Sandersont, hogy háromfelől állítsa fel a mozgatható üvegfalakat. Az asszony egyrészes frottír fürdőruhában lépett ki az

öltözőszobából, és Sandersonnak elakadt a lélegzete. Nagyszerű nő, gondolta. Minden tekintetben nagyszerű.

Utoljára az előtt való este találkoztak, hogy vissza kellett repülnie Spanyolországba. A Rollsot leparkolták egy melléutcában, egysaroknyira attól a háztól, ahol az asszony lakott, és a kocsí félhomályában sokáig csókolóztak. De amikor Sanderson be akart nyúlni a ruhája alá, az asszony szelíden, de határozottan lefejtette a kezét, és visszatolta az ölébe.

Sanderson arra kérte, hagyja ott a férjét, váljon el tőle, és legyen az ő felesége. Mivel az ajánlatot szemlátomást komolynak szánta az asszony is komolyan vette, és megrázta a fejét.

– Nem tehetem – felelte.

– Szeretlek. Teljesen és örökre beléd szerettem. Bármit megtennék érted.

Az asszony a sötét utcát nézte a szélvédőn át. – Igen elhiszem, Mark. Nem lett volna szabad ilyen messzire mennünk. Rá kellett volna jönnöm már előbb, és megszakítanom veled a kapcsolatot.

– Szeretsz? Legalább egy kicsit?

– Még nem tudom. Korai. Engem nem lehet siettetni.

– De tudnál szeretni? Most vagy bármikor?

Asszonyi tapintatával megint csak teljesen komolyan vette a kérdést.

– Azt hiszem, igen. Vagy inkább: *tudtalak volna* szeretni. Egyáltalán nem olyan vagy, amilyenek beállítod magad ezzel az örökös hírveréssel. A cinizmusod alatt igenis sebezhető vagy, és ez olyan kedves.

– Akkor hagyj ott a férjedet, és gyere hozzám.

– Nem tehetem. Archie felesége vagyok, nem hagyhatom el.

Sanderson dühödt haragot érzett az arctalan spanyolországi férfi iránt, aki az útjában állt. – Mije van neki, amit én nem ajánlhatok föl?

Az asszony szomorúan elmosolyodott. – Ó, semmije. Tulajdonképpen gyenge és szürke emberke...

– Akkor miért nem hagyod ott?

– Mert szüksége van rám – felelte egyszerűen az asszony.

– Nekem is szükségem van rád.

Az asszony megrázta a fejét. – Az nem ugyanaz. Akarsz, persze, de megleszel nélkülem is. Ő azonban elveszne nélkülem. Gyenge.

– Nemcsak arról van szó, hogy akarlak, Angela. Jobban szeretlek, mint bármi más. Csodállak és kívánlak.

– Nem értesz – mondta kisvártatva az asszony. – A nők imádják, ha szeretik, csodálják és kívánják őket, de a leginkább arra van szükségük, hogy valakinek szüksége legyen rájuk. És Archie-nak éppúgy szüksége van rám, mint a levegőre, amit beszív.

Sanderson elnyomta a Sobranie-ját a hamutartóban.

– Szóval vele maradsz... „míg a halál el nem választ” – sziszegte.

A nő nem fogta fel a gúnyt, bólintott, és szembefordult a férfival. – Igen. Míg a halál el nem választ bennünket. Sajnálom, Mark, de én ilyen vagyok. Máskor és máshol, s ha nem volnék Archie-hoz kötve, talán másként alakult volna. De Archie a férjem, és ezen nem lehet változtatni.

Másnap elutazott. Sanderson kivitette sofőrjével a repülőtérre, a valenciai géphez.

A szerelem, a szükség, a vágy és a kék közt sokszor árnyalatnyi csupán a különbség, és bármelyik mániájává válhat az embernek. Mark Sandersont mind a négy egyformán és egyre jobban nyomasztotta, ahogy a május júniusba fordult. Eddig nem ismert lehetetlent, s mint a hatalommal rendelkező emberek legtöbbször, egy évtized alatt erkölcsi nyomorék lett belőle. Agyában logikus és pontosan kimért lépcsőfokok kötötték össze az elhatározást, a tervezést és a végrehajtást. A lépcsősor tetejére természetesen a trófea került: a siker. Június elején elhatározta, hogy megszerzi magának Angéla Summerset, s miközben a tervezéssel foglalkozott, folyton az az imádságoskönyvből való félmondat járt a fejében. Míg a halál el nem választ. Ha Angéla más, ha elbűvöli a gazdagság, a luxus, a hatalom, a társadalmi pozíció, akkor nem lett volna semmi probléma. Éppenséggel elkápráztathatta volna a gazdagsága; éppenséggel lehetett volna silányabb teremtés is, és akkor nem szeret bele. Örökös kör ez, amely előbb-utóbb az örületbe torkoll. Csak egy módon lehet kitörni belőle.

Michael Johnson néven kibérelt egy kis lakást: telefonon lépett kapcsolatba az ügynökséggel, és postán küldte el az első kéthavi lakbért. Kora reggel érkezik Londonba, mondta, ezért kéri, hogy a kulcsot tegyék a lábtörlő alá.

A lakást használva bázisként, felhívott egy londoni nyomozóügynökséget, amely a törvényesség keretein belül sok mindenre hajlandó volt, és közölte velük, hogy mi a kívánsága. Amikor kiderült, hogy az ügyfél névtelen óhajt maradni, az iroda előleget kért. Sanderson küldött nekik ötszáz fontot egy kézbesítőcég révén.

Egy hét múlva levél érkezett Mr. Johnson címére: értesítették, hogy a feladatot végrehajtották, s a költségeket újabb kétszázötven fonttal kiegyenlítheti. Sanderson postázta az összeget, és három nap múlva megkapta a dossziét. Többé-kevésbé átfogó életrajzot tartalmazott – ezt épp csak átfutotta –, egy fényképet egy könyv borítójáról, amely a földközi-tengeri madárvilággal foglalkozott és amelyből mindössze néhány tucat példány kelt el, amikor hosszú évekkel ezelőtt megjelent, és néhány teleobjektívvel készített fotót. A fotók alacsony, csapott vállú fogkefepajszú, állatlan férfit ábrázoltak. Archibald Clarence Summers őrnagy – „Mert a rangjáról le nem mondott volna”, vicsorgott magában Sanderson –, expatriált brit katonatiszt, egy kis villában lakik fél mérföldre a tengerparttól, Alicante tartomány egyik isten háta mögötti falujában, félúton Alicante és

Valencia között. Több felvétel készült a villáról is. Az ügynökség rövid beszámolót mellékel a villa napirendjéről, a reggeli kávékról a csöpp verandán, a feleség délelőtti távozásáról a kastélyba, ahol a grófnő három gyermekét tanítja angolra, rendszeres délutáni napozásáról és arról, hogy három és négy között mindig úszik egyet a parti vízben, miközben az őrnagy a Costa Blanca madárközösségéről készített jegyzeteivel bíbelődik.

A következő fázist azzal kezdte, hogy közölte a hivatali személyzetével: további értesítésig otthon tartózkodik, de naponta telefonkapcsolatba fog lépni velük. Azután elváltította a külsejét.

Ebben nagy segítségére volt egy kis fodrász, aki a *Homokos Hirmondó*-ban ajánlotta szolgálatait az érdeklődőknek. „Bikás” kefefrizurává változtatta Sanderson hosszú haját, és természetből gesztenyebarna színét kiszőkítette. A művelet egy óráig tartott, de eredménye néhány hétig megmarad, biztosította dorombolva a kis fodrász.

Ettől kezdve Sanderson, ha hazament, egyenesen a ház földalatti parkolójába hajtott, s onnan jutott fel közvetlen lifttel a tetőteraszházba, hogy megkerülje a portást. Felhívta egyik újságíró ismerősét, és elkérte tőle az egyik legnagyobb, nyilvános londoni archívum címét, amely modern dolgokra specializálódott. Az archívum bőséges kézikönyv- és újságkivágás-anyaggal rendelkezett. Három nap múlva kezében volt a Michael Johnson névre kiállított olvasójegy.

A „Zsoldosok” címszóval kezdte. A katalógusdoboz olyan alcímeket tartalmazott, mint: „Mike Hoare”, „Robert Denard”, „John Peters”, „Jacques Schramme”. Külön tárgymutatók jelezték

Katangát, Kongót, Jement, Nigéria-Biafrát, Rhodesiát és Angolát. Mindenén átrágtta magát, újsághíreken, folyóiratcikkeken, kommentárokon, recenziókon, interjúkon. Ha könyvről talált katalóguscédulát, átment az általános részlegbe, kikölcsönözte és elolvasta. Anthony Mockler: *A zsoldosok története*; Mike Hoare: *Kongói zsoldos*; a *Tűzerő* című dokumentumkönyv, amely kizárólag Angolával foglalkozik – ilyesmiket olvasott.

Egy hét után ebből az információözönből kikristályosodott egy név. Tulajdonosa három hadjáratban is részt vett, s még a leghírhedtebb szerzők is óvatos tisztelettel emlegették. Interjút sohasem adott, fénykép sem készült róla. De angol volt. Sanderson abból a feltételezésből indult ki, hogy valahol Londonban kell laknia.

Évekkel ezelőtt, amikor átvett egy értékes részvényekkel rendelkező ingatlancéget, egyúttal szert tett egy sor, a céghez

tartozó kisebb vállalatra is, többek közt egy szivarkereskedésre, egy filmelőhívó laborra és egy irodalmi ügynökségre. Akkoriban annyit sem törődött velük, hogy megszabaduljon tőlük. Most ez az irodalmi ügynökség kutatta fel neki az archívumban olvasott memoárkötet egyik szerzőjének a címét. A könyv kiadója nem gyanakodott semmire, és megadta a címet, amelyre annak idején a szűkös kis honoráriumot küldték.

Amikor az ingatlancsászár meglátogatta a zsoldosíró, azzal az ürüggyel, hogy a könyve eredeti kiadójának az alkalmazottja, megkeseredett, iszákos, lezüllött embert talált, akit már csak az emlékei éltek. Az egykori zsoldos azt remélte, hogy a látogatás új kiadást és új honoráriumot jelent, és nagyon kiábrándult, amikor megtudta, hogy nem ez a helyzet. De a kilátásba helyezett összeg hallatára felélénkült.

Sanderson, aki Mr. Johnsonként mutatkozott be, elmondta: a kiadó értesülései szerint valamelyik kollégája meg akarja írni a maga történetét. Ők természetesen nem szeretnek, ha más cég szerezné meg a kiadási jogot. Az egyetlen probléma, hogy nem tudják elérni a szóban forgó embert...

Az egykori zsoldos a név hallatán fölmordult.

– Nafene, hát végre ő is kinyitja a száját? Nem hittem volna.

De csak a hatodik nagy pohár whisky és a köteg bankjegy átadása után tanúsított némi szolgálatkészséget. Firkantott valamit egy darab papírra, és odalökte Sandersonnak.

– Ha a városban van az a rohadék, mindig itt szokott inni – mondta.

Sanderson még aznap este megkereste a helyet: csendes kis klub volt az Earl's Court mögött. Második este feltűnt a zsoldos

is. Sandersonnak nem volt róla fényképe, de az egyik zsoldosmemoárban használható leírást olvasott; stimmel az állán húzódó forradás és a keresztnév is, amelyen a csapos szólította. Magas, széles vállú, szemre kitűnő formában levő férfi volt. A bártükörben Sanderson láthatta rosszkedvű szemét és mogorva száját a pint sör fölött. Követte a klubtól körülbelül négyszáz méterre eső otthonáig.

Tíz perc múlva, miután megfigyelte, melyik ablak világosodik ki a bérházban, bekopogtatott hozzá, és a zsoldos trikóban, fekete nadrágban nyitott ajtót. Sanderson észrevette, hogy mielőtt ajtót nyitott volna, az előszobában eloltotta a lámpát. Ő sötétben maradt, de a látogatót megvilágította a folyosóvillany.

– Mr. Hughes? – kérdezte Sanderson.

A férfi felvonta a szemöldökét. – Ki akarja tudni?

– Johnson a nevem, Michael Johnson – felelte Sanderson.

– Lássam az igazolványát – vetette oda Hughes.

– Nem zсарu vagyok – mondta Sanderson. – Magánember. Bemehetek?

– Ki árulta el, hogy itt talál? – folytatta Hughes, ügyet sem vetve a kérdésre.

Sanderson megadta informátora nevét. – Nem mintha huszonnégy óra múlva emlékezne rá – tette hozzá. – Olyan részeg, hogy a saját nevét is elfelejtette.

Halvány mosoly jelent meg Hughes szája sarkában, de nem sok jókedv bujkált benne.

– Stimmel – mondta ezt az egyet elhiszem. – Intett a fejével. Sanderson elhúzott mellette, és megindult a nappali felé. Kevés bútor volt benne, az is ütött-kopott, akárcsak ennek a londoni

negyednek a legtöbb bérlakásában. A szoba közepén asztal állt. Hughes oda mutatott, hogy üljön le. Sanderson leült, Hughes pedig vele szemben foglal: helyet.

– Mit akar?

– Munkát szeretnék magára bízni. Szerződést ajánlok. Azt hiszem, likvidálásnak hívják az ilyesmit.

Hughes kifejezéstelen arccal bámult rá.

– Szereti a zenét? – kérdezte végül. Sanderson meglepődve bólintott.

– Akkor hallgassunk valamit – mondta Hughes. Felállt, odament a sarokágy melletti asztalhoz, és bekapcsolta a táskarádióját. Megigazította az ágyon a párnát, majd visszafordult, és Sanderson egy Colt 45-ös automata pisztollyal nézett farkasszemet. Nagyot nyelt, és mélyet lélegzett. Hughes teljes hangerőre csavarta a rádiót, és benyúlt az éjjeliszekrényébe, de a szemét nem vette le Sandersonról. Jegyzetömböt, ceruzát vett elő, és visszament az asztalhoz. Egyik kezében a pisztolyt tartotta, a másikkal egyetlen szót firkantott a tömbre: „Vetkőzzön”.

Sandersonnak felkavarodott a gyomra. Hallott már az efféle emberek hírhedt kegyetlenségéről. Hughes intett a pisztollyal, hogy menjen arrébb az asztaltól. Sanderson engedelmeskedett. Ledobta a zakóját, nyakkendőjét és ingét a padlóra. Mellényt nem viselt. A pisztolycső lejjebb mutatott; Sanderson lehúzta a sliccét, és lerúgta a nadrágját is. Hughes kifejezéstelen arccal figyelt.

– Rendben van, felöltözhet – mondta végül. A pisztoly csövét most már a padlóra irányítva odament a rádióhoz, és lehalkította. Aztán visszatért az asztalhoz.

– Dobja ide a zakót – mondta. Sanderson felvette a nadrágját és az ingét, és az asztalra terítette a zakót. Hughes végigtapogatta.

– Vegye föl – mondta. Sanderson engedelmeskedett, majd leült, mert kissé remegtek a lábai. Hughes is leült vele szemközt, az automatát a keze ügyébe helyezte, és rágyújtott egy francia cigarettára.

– Mire volt ez jó? – kérdezte Sanderson. – Azt hitte, fegyver van nálam?

Hughes lassan megrázta a fejét.

– Láttam, hogy nincs – mondta. – De ha magnót találok, a zsinórját a micsodájára tekertem volna, és a felvételt elküldtem volna a munkaadójának.

– Értem – mondta Sanderson. – Nincs se fegyverem, se magnóm, se munkaadóm. Inkább én adok munkát másoknak. Komoly szándékkal jöttem. El akarok végeztetni egy munkát, és hajlandó vagyok jól megfizetni érte. Azonkívül diszkrét vagyok. A saját érdekem is ezt diktálja.

– Ez nekem nem elég – mondta Hughes. – A pankhursti börtön tele van olyanokkal, akik mindenféle pasasokban megbíztak.

– Nem magára van szükségem – jegyezte meg nyugodtan Sanderson. Hughes megint felvonta a szemöldökét. – Senki olyat nem akarok, aki Angliában él vagy itt született. – Én ugyanis itt élek, és ez bőven elég. Külföldi embert akarok, külföldi munkára. Csak egy nevet kérek. Hajlandó vagyok fizetni érte.

Belső zsebéből elővett ötven darab vadonatúj húszfontos bankjegyet, és az asztalra tette. Hughes rezzenéstelen arccal figyelte. Sanderson megfelezte a köteget, az egyik halmot Hughes

elé toltta, a másikat gondosan kettétépte. Huszonöt darab fél bankjegyet visszadugott a zsebébe.

– Az első ötszázat azért kapja, hogy próbálkozzék – mondta a másodikat pedig azért, hogy sikerrel járjon. Ezen azt értem, hogy a „név” találkozzék velem, és vállalja a munkát. Ne aggódjon, egyszerű a feladat. A célpont nem valami híresség. Egy nagy nulla.

Hughes szemügyre vette az előtte heverő ötszáz fontot. Nem vette fel.

– Éppenséggel tudok valakit – mondta. – Két éve együtt dolgoztunk. Nem tudom, hogy a szakmában van-e még. Utána kell néznom.

– Hívja fel – mondta Sanderson. Hughes a fejét rázta.

– Nem szeretem a nemzetközi vonalakat – mondta. – Rengeteget lehallgatnak. Főleg Európában, manapság. Át kell mennem, hogy beszéljek vele. Az plusz kétszáz font.

– Rendben – vágta rá Sanderson. – Amint szállítja a nevet.

– Honnan tudjam, hogy nem ver át? – kérdezte Hughes.

– Nem tudhatja – felelte Sanderson. – De ha átverném, gondolom, utánam járna. És arra igazán nincs szükségem. Hétszáz font nem ér meg ennyit.

– És honnan tudja, hogy én nem verem át?

– Nem tudom – ismételte Sanderson. – De előbb-utóbb akkor is találnék egy igazi profit. És vagyok olyan gazdag, hogy ne egy, hanem mindjárt két munkát bízjak rá. Nem szeretem, ha átvernek. Ez nálam elvi kérdés.

A két férfi tíz másodpercig egymásra meredt. Sanderson már-már azt hitte, túl messzire ment. Aztán Hughes elmosolyodott,

most már szélesen és őszinte tisztelettel. Felmarkolta az ötszáz fontot és a kettétépett bankjegyeket.

– Megszerzem a nevet – mondta és megrendezem a találkozót. Ha találkoztak és megegyeztek, elküldi nekem a köteg másik felét és a kétszáz font költségtérítést. Poste restante, Earl's Court-i postahivatal, Hargreaves névre. Jól lezárt borítékban, sima és nem ajánlott levélben. Ha a találkozásunk után egy héttel se kapom meg, értesítem a cimborámat, hogy maga egy szélhámos, és ő lefújja az akciót. Rendben?

Sanderson bólintott. – Mikor kapom meg a nevet?

– Egy hét múlva. Hogyan lépjek kapcsolatba magával?

– Sehogy – felelte Sanderson. – Majd én jelentkezem.

Hughes nem sértődött meg. – Hívja fel a klubot, ahol ma voltam – mondta. – Este tízkor.

Sanderson egy hét múlva a megadott időpontban felhívta a klubot. A csapos vette fel a telefont, és hamarosan odajött Hughes.

– Van Párizsban a Rue Miollinen egy kávéház, ahol olyan emberek jönnek össze, amelyet maga keres – mondta. – Legyen ott jövő hétfőn délben. Az illető fel fogja ismerni. Olvassa az aznapi *Figaró*-t, úgy, hogy a fejléc a terem felé álljon. Johnsonnak fogja szólítani magát. A többi a maga dolga. Ha hétfőn délre nem ér oda, az illető megjelenik kedden és szerdán is. Többször nem. Kézpénzt vigyen magával!

– Mennyit? – kérdezte Sanderson.

– Mondjuk ötezer fontot, hogy ne kerüljön kényelmetlen helyzetbe.

– Honnan tudjam, hogy nem akar egész egyszerűen kirabolni?

– Nem tudhatja – felelte a hang –, de az illető sem fogja tudni, nem tartózkodik-e a bárban a testőre, mondjuk. – Kattanás. A vonal megsüketült.

A következő hétfőn még mindig a *Figaro* utolsó oldalát olvasta a Rue Miollinen álló kávéházban, háttal a falnak, amikor tizenkettő után öt perccel elhúzták a vele szemben levő széket, és egy férfi helyet foglalt az asztalánál. Egyike volt azoknak, akik már legalább egy órája a teremben tartózkodtak.

– Monsieur Johnson?

Leeresztette az újságot, összehajtogatta és letette. A férfi magas volt és sovány: fekete hajú, fekete szemű, széles állkapcsú korzikai. Félóra hosszat beszélgettek. A korzikai közölte, hogy a neve Calvi, holott valójában a szülővárosát hívták így. Húsz perc után Sanderson odatolt eléje két fotót. Az egyikén egy ember arca látszott, a hátuljára ezt írták: Archie Summers őrnagy, San Crispin-villa, Palya Caldera, Ondara, Alicante. A másik egy kis fehérre meszelt, kanárisárga zsalus villát ábrázolt. A korzikai lassan bólintott.

– Délután három és négy között kell végrehajtani – jelentette ki Sanderson.

A korzikai bólintott. – Semmi probléma.

További tíz percig beszélgettek a dolog pénzügyi oldaláról, és Sanderson átnyújtott öt, egyenként ötszáz fontot tartalmazó bankjegyköteget. A külföldi munka általában drágább, magyarázta a korzikai, azonkívül a spanyol rendőrség rendkívül barátságtalan tud lenni bizonyos turistákkal. Végül Sanderson felállt, hogy távozzék.

– Meddig kell várnom? – kérdezte.

A korzikai felnézett, és vállat vont. – Egy hét, kettő, esetleg három.

– Amint végzett, azonnal értesítsen.

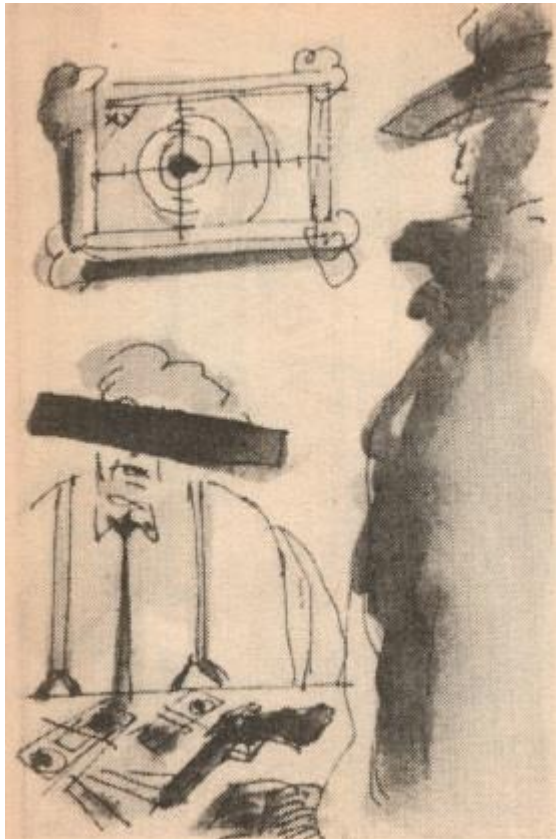
– Hogyan lépjek kapcsolatba magával? – kérdezte az orgyilkos. Az angol lejegyzett egy számot egy darab papírra.

– Egy hét múlva és attól kezdve három héten át mindennap reggel fél nyolc és nyolc között felhívhat ezen a londoni számon. Ne próbálja kinyomozni, és ne valljon kudarcot.

A korzikai halványan elmosolyodott. – Nem vallok kudarcot, mert szükségem van a pénz másik felére is.

– Még valami – mondta a kliens –, nem akarok nyomot, semmit, ami hozzám vezethetne. Helyi jellegű betöréses rablásnak kell beállítani, ami rosszul sült el.

A korzikai még mindig mosolygott. – Magának a jó híre forog kockán, Monsieur Johnson. Nekem az életem, vagy legalábbis harminc évem a toledói fegyenctelepen. Nem hagyok nyomot, ne féljen. Profi munkát végzek.

Amikor az angol elment, Calvi is otthagya a kávéházat, ellenőrizte, nem követik-e, és két órát töltött egy másik, belvárosi kávéház teraszán: gondolatokba merülve üldögélt a kora júliusi napsütésben, és a feladatán töprengett. Maga a végrehajtás nem jelentett problémát: egyszerűen le kell lőni egy gyanútlan polgárt. A gondot az okozta, hogyan csempéssze be a fegyvert Spanyolországba. Vihetné a párizs-barcelonai vonaton, kockáztatva a vámvizsgálatot, csak hogy ha lebukna, nem a francia, hanem a spanyol rendőrség venné kezelésbe, amely igen konzervatív szemmel néz a profi orgyilkosokra. Repülőgépről szó sem lehet – a nemzetközi terrorizmusnak hála, az Orlyból induló összes járatot szigorúan ellenőrzik és átkutatják. Voltak kapcsolatai Spanyolországban még a régi OAS-időkből, férfiak, akik inkább választották az Alicante és Valencia közti tengerpartot, mint a hazatéréssel járó kockázatot. Bármelyiktől kérhetne kölcsön fegyvert, de mégis úgy döntött, hogy elkerüli őket. Aki száműzetésben lustálkodik, annak hamar eljár a szája.

Végül a korzikai felállt, fizetett, és elment vásárolni. Félórát töltött a spanyol turistairoda információs ablakánál és tíz percet az Iberia-légitársaság hivatalában. A vásárlást egy könyvesboltban, majd egy papír- és írószerboltban fejezte be, és hazament kertvárosi otthonába.

Este felhívta a Metropolt, a legjobb valenciai szállodát, és lefoglalt két egyágyas szobát két héttel későbbre és egyetlen éjszakára, az egyiket Calvi névre, a másikat arra, amely az útlevelében állt. A telefonban Calviként mutatkozott be, és megígérte, hogy írásban is meg fogja erősíteni a szobafoglalásokat. Ezután retúrjegyet rendelt arra a párizs-

valenciai repülőgépre, amely aznap este fog megérkezni, amelyekre a szobákat lefoglalta, és másnap indul vissza Párizsba.

Miközben a valenciai hívásra várt, már meg is írta a szobafoglalásokat megerősítő levelet. Rövid, lényegre törő levél volt. Megerősítette a szobafoglalásokat, és közölte, hogy mivel Valenciába való megérkezéséig állandóan úton lesz, előreküldet magának a Metropol-szállodába egy Spanyolország történetével foglalkozó könyvet, s arra kéri a szállodát, őrizze meg, amíg át nem veszi.

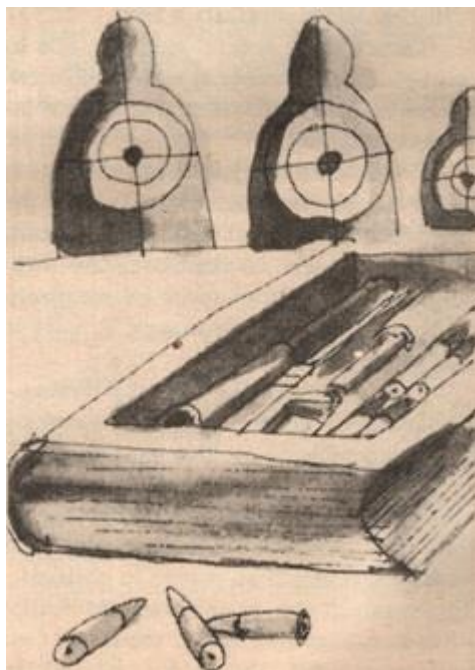
Calvi úgy okoskodott, hogy ha a könyvet netán felbontanák, a recepciós arckifejezése elárulja, hogy baj van, amikor át akarja venni, és lesz elég ideje a menekülésre. Bár ha elkapják, azt is mondhatja, hogy ő ártatlan az egészben, a barátjának tett szívességet, aki nem tudott eljönni, és nem is sejtette, hogy valami nincs rendben a csomag körül.

Bal kézzel, Calvi néven aláírta a levelet, leragasztotta, és kezelésbe vette a könyvet, amit aznap délután vásárolt. A drága és nehéz kötet valóban Spanyolország történetével foglalkozott, finom papírra nyomták, s a rengeteg fénykép csak még jobban megnövelte a súlyát.

Az első és a hátsó kötéstáblát hátrahajtotta és gumiszalaggal összefogta. A négyszáz belső oldalt egyetlen tömör blokként satukkal az asztal széléhez szorította.

Ezen a papírblokkon látott munkához a szintén délután szerzett vékony, borotvaéles orvosi szikével. Egy órán át dolgozott, míg a lapszélektől mindenütt négy centivel beljebb ki nem alakított egy tizennyolc centi hosszú, tizenhat centi széles, hét centi mély üreget. Az üreg belsejét vastagon bekente finom

minőségű ragasztóval, és elszívott két cigarettát, miközben várta, hogy a ragasztó megszilárduljon. Amikor megkötött, a négyszáz oldalalt senki sem tudta volna szétválasztani.

Az üregbe, a hetvenöt deka papír helyébe – lemérte a konyhai mérlegen – pontosan formára vágott habszivacs párna került. Szétszedte a karcsú, 9 milliméteres Browning automatát, amelyet két hónappal ezelőtt, belgiumi útja során szerzett be, amikor használat után az Albert-csatornába dobta előző fegyverét, a 38-as Coltot. Óvatos ember volt, sohasem használta kétszer ugyanazt a fegyvert. A Browning csővégéből egy körülbelül másfél centiméternyi rész kiállt, erre lehetett ráerősíteni a hangtompítót.

Automata pisztolyon a hangtompító sohasem eredményez teljes zajtalanságot, hiába mesterkednek ezen a tévékrimik hangtechnikusai. Az automata pisztolyoknak ugyanis, a

revolverekkel ellentétben, nyitott a zárszerkezete. Amint a golyó kirepül a csőből, az automata szánja hátracsúszik, hogy kivesse az elhasznált hüvelyt, s a szán előresiklása közben a zártömb a töltényúrbe tolja a következő töltényt. Ezért nevezik automatának. De a másodpercnek abban a törtrészában, amikor a zárszerkezet kinyílik, hogy kivesse a hüvelyt, a robbanás zajának a fele is kijut a nyíláson, így a cső végére szerelt hangtompító hatásfoka csupán ötvenszázalékos.

Calvi szeretett volna egy revolvért, amelynek lövés közben nem nyílik meg a zárszerkezete, de az üregbe csak lapos fegyver fért bele.

A hangtompító, amelyet a Browning alkatrészei mellé helyezett, a leghosszabb darabja volt a kollekciónak: tizenöt centiméter. Calvi szakértő lévén, tudta, hogy a tévében gyakran látható, parafadugó méretű hangtompítók körülbelül annyit érnek, mint egy poroltókészülék, ha az Etnát rohamozzák meg vele.

A habszivacs párnán egymás mellé rakott öt alkatrész, köztük a hangtompítóval és a tárral, nem fért volna bele az üregbe, ezért a tárat belökte a pisztoly agyába, hogy ezzel is helyet takarítson meg. Körülrajzolta az alkatrészek ágyát egy filctollal, fogott egy új szikét, és belevágott a habszivacsba. Éjjelre a pisztoly alkatrészei békésen feküdtek habszivacs ágyukban, a hosszú hangtompító függőlegesen a könyv gerincével párhuzamosan, a cső, az agy és a zárszerkezet pedig vízszintesen, egymás alatt.

A kollekción vékony habszivacs réteggel takarta be az első és a hátsó borítótábla belső oldalát jól bekente ragasztóval, és becsukta a könyvet. Egyórai préselés után a padló és egy

felfordított asztal között a könyv olyan szilárd blokkot képezett, hogy legfölből késsel lehetett volna szétfeszégetni. Újra lemérte. Alig néhány grammal volt nehezebb, mint eredeti állapotában.

Végül egy nyitott szájú, erős műanyag zacskóba csúsztatta Spanyolország történetét, amelyet kiadók használnak, nehogy a finom minőségű könyvek borítója bepiszkolódjék vagy megkarcolódjék. A zacskó száját láng fölött tüzesített késpengével összeolvasztotta. Ha a csomagot kinyitják, gondolta, az illető remélhetőleg megnyugodva szögezi le, hogy ártalmatlan könyvről van szó csupán.

Ezután vastag, puha kartonborítékba csúsztatta a könyvet, olyanba, amelyet csupán egy hajlítható fémkapocs zár le, s ha fel akarja nyitni az ember, nem kell mást tennie, mint átbújtatnia a kapcsot a boríték végébe fúrt lyukon. Egy játékyomdakészlettel ragasztható címkét gyártott egy ismert könyvesbolt nevéből, és megcímezte: Monsieur Alfred Calvinak, Hotel Metropol, Calle de Jativa, Valencia, Espagne. Ugyanazzal a nyomdakészlettel feliratot készített, és rányomtatta a borítékra: LIBROS – IMPRESOS – LIVRES.

Másnap reggel a levelet légi-, a csomagot vonatpostára adta – az utóbbi tíz nap múlva fog megérkezni rendeltetési helyére.

Az Iberia-légitársaság Caravelle-je besiklott Campo de Manisesbe, és épp akkor ért földet, amikor a nap is leszállt. Változatlanul tombolt a hőség, s a harminc utas – többnyire a szokásos másfél havi vakációra érkező párizsi villatulajdonosok – morogva várta a késlekedő csomagokat.

Calvi kézipoggyásza egy közepes nagyságú bőröndből állt. A vámosok természetesen felnyitatták és apróra megvizsgálták, s Calvi már kinn is volt a repülőtér épületéből. A repülőtér parkolójához ballagott, és örömmel látta, hogy nagy részét fák takarják el az épületektől. A kocsik sorokban vártak gazdájukra a fák alatt. Úgy döntött, hogy másnap reggel visszajön, és itt szerzi be a szükséges járművet. Beült egy taxiba, és a városba hajtatott.

A szálló recepciósa nagyon segítőkésznek bizonyult. Amint a korzikai bemutatta útlevelét, a recepciónak azonnal eszébe jutott a szobafoglalás és a M. Calvi által küldött levél. Bement az irodába, és hamarosan a könyvcsomaggal tért vissza. A korzikai elmagyarázta, hogy a barátja sajnálatos módon nem tudott eljönni, ő azonban természetesen mindkettejük számláját kiegyenlíti másnap reggel, távozás előtt. Felmutatott egy Calvi aláírású meghatalmazást, amely feljogosította, hogy a távollévő

könyvét átvegye. A recepció épp hogy belepillantott a levélbe, köszönetet mondott a korzikainak, amiért hajlandó mindkét számla kiegyenlítésére, és átadta a csomagot.

Szobájába érve Calvi ellenőrizte a vastag borítékot. Felbontották: a fémkapcson látszott, hogy felhajtották, átbújtatták a lyukon, majd visszadugták és újra lehajtották. A ragasztócsepp, amelyet a két szára közé nyomott, nem volt ott. Belül a műanyag zacskóhoz azonban nem nyúltak, ezt ugyanis lehetetlenség lett volna úgy kinyitni, hogy közben ne tépjék el.

Calvi felnyitotta, tollkésével szétfeszítette a borítófedelet, és előszedte a pisztolyalkatrészeket. Összerakta a fegyvert, felcsavarta a hangtompítót, és ellenőrizte a töltényeket a tárban. Megvolt mind – különleges töltények voltak, mivel a lőpor felét kiszedte belőlük, hogy a dörrenést alig hallható csattanásra redukálja. Egy 9 milliméteres golyó még fele lőporral is átfúrja az ember fejét tízlábnyi távolságból, és Calvi az ilyen akciókban sosem lőtt tíz lábnál messzebből.

A pisztolyt bezárta a szekrénybe, zsebre vágta a kulcsot, és elszívott egy cigarettát az erkélyen, miközben a szálló előtti arénát nézte és a következő napon töprengett. Kilenckor lement sötétszürke öltönyében (Párizs legdrágább szabója varrta), amely tökéletesen illett a régi és exkluzív hotel állott légköréhez. A Terrassa del Rialtóban megvacsorázott, és éjfélkor lefeküdt aludni. A portástól megtudta, hogy reggel nyolckor indul egy gép Madridba, és hatra kért ébresztést.

Másnap reggel hétkor kijelentkezett, és taxival a repülőtérre hajtatott. A bejáratnál állva megfigyelt egy tucat érkező autót, márkájukat, rendszámukat és a tulajdonos külsejét. Hét olyan

autót jegyzett meg, amelyben nem ült utas, csak a szemlátomást üzleti ügyben elutazó tulajdonos. Az emeleti kilátóról szemmel kísérte a madridi géphez indulókat, és négy ismerős autótulajdonost fedezett fel köztük. A jegyzetpapírnak használt borítékra nézett, és megállapította, hogy négy autó között választhat: egy Simca, egy Mercedes, egy Jaguar és egy kis spanyol Seat (a Fiat 600-as helyi változata) között.

Miután a repülőgép felszállt, bement a férfivécebe, és öltönyét krémszínű farmerre, világoskék vászoningre és elől cipzáras kék nylonzubbonyra cserélte. A pisztolyt törülközőbe csavarva bedugta egy puha turistaszatyorba, amelyet a bőröndjéből vett elő. A bőröndöt beadta a poggyászmegőrzőbe, megerősítette a helyfoglalását az aznap esti párizsi járatra, és kiballagott a parkolóba.

A Seat mellett döntött, mivel az a legelterjedtebb kocsi Spanyolországban, és az ajtókilincse könnyű préda az autótolvajoknak. Két férfi hajtott be a parkolóba; amikor kiszálltak és elmentek, becserkészte a kis piros, bogárhátú kocsit. Zubbonyujjából fémcövet húzott élő, rácsúsztatta a kilincsre, és lerántotta. A zár halk reccsenéssel engedett. Belülről felnyitotta a motorháztetőt, s a záróvezeték a pozitív akkumulátorcsatlakozóról az indítómotorra kapcsolta. A motor egy gombnyomásra indult, és Calvi kihajtott a parkolóból a valenciai útra, az új, N332-és, tengerparti főközlekedési útvonalra.

Valencia és Ondara közt kilencvenkét kilométer a távolság, és Calvi nyugodtan, két óra alatt tette meg a Gandia és Oliva narancstermelő központokon át vezető utat. A tengerpart szinte füstölgött a tűző reggeli napon, a hosszú, aransárga homokszalagot barna testek és fröcskölve, csapkodó úszók tarkították. Szellő alig libbent, a tenger fölött, a látóhatáron ritkás ködfátyol ült.

Ondarában elhajtott a Hotel Palmera mellett, ahol, tudta, Raoul Salan tábornok, a hajdani OAS-vezér egykori titkára borong az emlékein. A városközpontban segítőkész polgárok megmutatták neki az utat a Playa Calderához, amely, magyarázták, két mérfölddel a város határán kívül található. Nem sokkal tizenkettő előtt hajtott be a többnyire külföldiek lakta villanegyedbe, és lassan araszolva kereste a rég megsemmisített fényképről ismert San Crispin-villát. A strandövezethez vezető út iránt veszélytelen volt érdeklődni, ha azonban magáról a villáról kérdezősködik, azt könnyen megjegyezhetné valaki.

Sem sokkal egy óra előtt találta meg a sárga zsalus, fehér terrakotta villát, ellenőrizte a nevet a kapuoszlopba illesztett csempén, és kétszáz méterrel odább leparkolt. Turistaszatyrát a vállára vetve, ráérősen visszaballagott, mint aki a strandra igyekszik és szemügyre vette a hátsó bejáratot. Könnyű dolga lesz, szögezte le magában. A földútból, amely mellett a villa állt, keskeny gyalogösvény ágazott el a hátsor mögött a narancsfák felé. A fák fedezékéből azt is látta, hogy a narancsliget vörös földjét csupán egy alacsony kerítés választja el a villa hátsó kertjétől és a verandától, és felfedezte az emberét is, amint a kertben járkált föl-alá egy öntözőkannával. A földszinti nappaliból franciaablak nyílt a hátsó kertre, és ki volt tárva, ámbar a levegő alig moccan, a szoba nem sokat szellőzött. Megnézte az óráját, ideje ebédelni. Visszahajtott Ondarába.

Háromig a Calle Doctor Flemingén levő Bar Valenciában üldögélt, jókora tányér sült rákot evett, és két pohár könnyű, helyi fehér bort ivott hozzá. Azután fizetett, és távozott.

Mire visszahajtott a strandhoz, az esőfelhők kisodródtak a szárazföld fölé, és az olajsima víz felől tompa mennydörgés hallatszott, ami július közepén nagyon szokatlan jelenség a Costa Blancán. A narancsligetbe vezető ösvény közelében parkolt le, övébe dugta a hangtompítóval felszerelt Browningot, a zubbony cipzárját felhúzta a nyakáig, és belépett a fák közé. Teljes volt a csend, amint kibukkant a liget túlsó oldalán és átmászott a kert alacsony kerítésén. A helybeliek kivétel nélkül szieztáltak a hőségben. Esőcseppek koppantak a narancsleveleken; néhány jókora csepp a vállára hullott, miközben áthaladt a macskaköves kerti úton; amint a franciaablakhoz ért, végre eleredt a zápor, és

dobolni kezdett a rózsaszín tetőcserepeken. Calvi örült: senki nem fog hallani egy hangot sem.

A nappalitól balra eső szobából írógépkattogást hallott. Előhúzta a pisztolyt, és a nappali közepén mozdulatlanra meredve kibiztosította. Aztán elindult a gyékénnyel fedett padlón a nyitott ajtajú dolgozószoba felé.

Archie Summers őrnagy sosem tudta meg, mi történt, és miért. Hirtelen egy férfit pillantott meg a dolgozószoba ajtajában, s félig felemelkedve a székről meg akarta kérdezni, kit keres. Aztán észrevette, mi van a kezében, és eltátotta a száját. Két halk pukkanás, de a zajt elfojtotta az eső. Mindkét golyó a mellébe fúródott. A harmadikat kétlábnyi magasságból, függőlegesen lőtték a halántékába, de ezt már nem érezte. A korzikai letérdelt a hulla mellé, hogy ellenőrizze a pulzusát. Majd görnyedt testtartásban megperdült, és a nappali kinyíló ajtaja felé fordult...

A két férfi, a gyilkos és a kliens másnap este találkozott a Rue Miollin bárjában. Calvi aznap reggel telefonálta meg a hírt, miután éjfélkor akadály nélkül nélkül visszarepült Valenciából, és Sanderson azonnal átment Párizsba. A kliens kissé idegesnek látszott, miközben átnyújtotta az ötezer font másik felét.

– Simán ment? – kérdezte újra. A korzikai mosolyogva bólintott.

– Simán. Az őrnagy százszázalékos hulla. Két golyó van a szívében és egy a fejében.

– Senki se látta meg? – kérdezte az angol.

– Nincs tanú?

– Nincs. – A korzikai felállt, a mellényzsebébe dugta a bankjegyköteget. – De a végén megleptek. Zuhogott az eső, valaki bejött, és ott talált a halott mellett.

Az angol elborzadva meredt rá. – Ki volt az?

– Egy nő.

– Magas, sötét hajú?

– Az. Szép tyúk volt. – Lenézett a kliens rémült arcába, és vállon veregette.

– Nyugalom, monsieur – mondta csitítólag –, elvégre profi vagyok. Őt is agyonlőttem.